

Full diocesà

4 d'abril del 2021

p4 i p5 —Entrevista al nou vicari general de la diòcesi

p7 —El significat de l'ou de Pasqua

BONA PASQUA!

Crist, tornant d'entre els morts, s'aparegué gloriós als homes com el sol en dia serè.

«S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat»

Diumenge de Pasqua / Cicle B

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà ungint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.»
(10,34a.37-43)

Salm responsorial

Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.
[117]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.
(3,1-4)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

El diumenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tret de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no

sabem on l'han posat.» Llavors Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrere d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc. Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escriptures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.
(20,1-9)

«Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escriptures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts»

No sabem on l'hem posat?

Carles Riera i Fonts, pvre.

La vida és una correguda a la recerca d'alguna cosa. Una cursa vers el Sentit, malgrat que ara visquem en temps de buidor i d'indiferència. Avui no sabem gaire on és Déu, on l'hem posat, on anar-lo a cercar. ¿Ens l'han amagat un tarannà irreflexiu —la mandra de pensar— i la dificultat d'estimar?

«S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat.» La riquesa de sentit que enclou el text de Joan consisteix, entre altres coses, a entendre que Déu és viu, que no hem pas d'anar a explorar tombes ni sarcòfags a la desesperada. Si de cas hem d'escrutar el cor humà, el dedins de cadascú, la dolcesa indicible de qui corre a ajudar els altres, de qui és capaç —malgrat tot— de saber veure aquest temps com un *temps d'admiració*, pas previ a preguntar-se pel sentit de tot plegat.

Per Pasqua, el pressentiment de l'Absolut hauria de ser més viu, parlar de Déu hauria de ser més fàcil. La primavera hi convida. Una primera adhesió a Jesús, que ha traspassat la mort, sempre és més sensorial, més estètica, més intuïtiva. Però una segona adhesió ha de ser, sens dubte, més constitutiva, més serena i confiada.

L'experiència de creure —o de tornar a creure— va lligada a un intent de comprensió del món, que vol dir mirar de comprendre's, primer, un mateix. Pasqua, amb la seva esclatant bellesa, tot ressuscitant l'esperança ens empeny a refer el nostre cant a la vida. Posem les coses al seu lloc, i nosaltres, prop de Jesús!

La imatge

Llevat dels Apòstols, que no es mouran fins després, ningú no falta a la resurrecció de Jesús! Les tres dones amb les gerretes per a ungir el cos del seu amic difunt. Els guardes que hi han posat les autoritats perquè no robin el cos, no se sap si adormits o estabornits. I, assegut al mig, l'àngel amb tots els guarniments. L'aplec següent serà a Galilea, on tot havia començat. Al·leluia!

Les tres Maries a la tomba (1425-1435).
Hubert i Jan Van Eyck

Agenda

Lit. hores: Octava

5 dilluns de Pasqua

—La Mare de Déu de l'Alegria
—Sant Vicenç Ferrer
Ac 2,14.22b-33/Salm 15/Mt 28,8-15

6 dimarts

—Sant Guillem, ab.
—El Sant Crist d'Igualada
Ac 2,36-41/Salm 32/Jo 20,11-18

7 dimecres

—Sant Joan Baptista de la Salle, prev.
Ac 3,1-10/Salm 104/Lc 24,13-35

8 dijous

—Sant Joan d'Organyà, mjo.
Ac 3,11-26/Salm 8/Lc 24,35-48

9 divendres

—Santa Maria Cleofàs
Ac 4,1-12/Salm 117/Jo 21,1-14

10 dissabte

—Sant Ezequiel, profeta
—Dimes, el bon lladre
Ac 4,13-21/Salm 117/Mc 16,9-15

11 diumenge II de Pasqua/ Cicle B

—Diumenge de la Divina Misericòrdia
—El Sant Crist Trobat de Tàrraga
Ac 4,32-35/Salm 117/1Jo 5,1-6/Jo 20,19-31

Josep Maria Riba: sorpresa, respecte i acceptació d'una nova responsabilitat

Entrevista al nou vicari general

Des del dia 19 de febrer, Mn. Josep Maria Riba i Farrés és el vicari general del bisbat de Vic.

Mn. Riba té una llarga trajectòria de servei. Nasqué a Vilanova del Camí el 13 d'agost de 1954 i fou ordenat prevere el 27 d'abril de 1980.

Va fer els seus estudis eclesiàstics a la Facultat de Teologia de Catalunya.

En l'àmbit diocesà, ha exercit següents càrrecs o serveis: professor del col·legi del Seminari, ajudant a la parròquia de Santa Maria de Moià, consiliari diocesà dels Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya, consiliari diocesà de la Joventut d'Osona, delegat episcopal de Pastoral de Joves, membre del Consell Diocesà de Pastoral, vicari episcopal de la zona nord, arxiprest de l'arxiprestat de Vic, vicari de la parròquia de Lurdes de Vic i rector de la parròquia de la Divina Pastora de la mateixa ciutat.

Així mateix, en l'àmbit interdiocesà ha exercit els càrrecs de consiliari general dels Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya, director del Secretariat Interdiocesà de Joventut i coordinador de tres convocatòries de l'Aplec de l'Esperit; ha estat professor de màster de patrimoni cultural a la Facultat d'Història Eclesiàstica Antoni Gaudí.

Actualment exerceix els càrrecs següents: rector de les parròquies de la Pietat i Sant Domènec de Vic i de Sant Julià Sassorba; vicari de la parròquia del Carme de Vic i rector de la residència d'ancians de les Germanetes dels Pobres de Vic; membre del Consell Presbiteral; membre del Col·legi de Consultors; canonge de la catedral de Vic; delegat episcopal per al Patrimoni Cultural; director del Museu Episcopal de Vic; director de L'Albergueria – Centre Cultural del bisbat de Vic, i membre de la Comissió del Síno de Diocesà. Igualment, és director del

SICPAS i vocal de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya, com a representant de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Li hem fet algunes preguntes des del *Full Diocesà*:

Com va rebre el fet que el bisbe el proposés com a vicari general?

La meva primera reacció va ser de sorpresa, poc em pensava que la seva telefonada fos per a una proposta com aquesta. La segona va ser de fer-me molt respecte, en veure la confiança envers mi que la proposta representava, i la tercera va ser la d'acceptar-ho com un nou repte que sacseja tota la meva persona.

Al llarg dels anys, vostè ha ocupat molts càrrecs al bisbat que segur que li proporcionen una visió àmplia de la diòcesi i de l'Església en general. En quin moment som?

5 –actualitat diocesana

És cert que he pogut conèixer, al llarg de la vida, moltes realitats diferents i tinc una visió àmplia del bisbat i l'Església. Ara, però, he de fer una forta immersió en la realitat diocesana, perquè els últims anys he dedicat més temps al Museu Episcopal que a fer un treball territorial. Entre els càrrecs que he tingut i tinc, però, n'hi ha un que és el bàsic: el de ser vicari o rector de parròquia. Aquest és el que m'arrela a la realitat del moment, el que em motiva a escoltar i a focalitzar la mirada per descobrir les inquietuds, per poder afinar en l'encàrrec que com a batejats tenim i que queda molt ben definit en el document del Concili Vaticà II *Lumen gentium* (núm. 9): «El cap d'aquest poble és Crist, el caràcter d'aquest poble la dignitat i la llibertat de fills de Déu, al cor dels quals hi ha l'Esperit Sant com en un temple. Per llei té el manament nou, el d'estimar com ens ha estimat Crist.» I aquest és el seu intent: eixamplar enllà el Regne de Déu. Això em fa dir que som en un moment molt interessant, un moment de conversió profunda, de situar al centre allò que és cabdal i deixar de banda tot allò de sobrer que al llarg dels temps s'ha anat acumulant. Crec que en la societat hi ha desig de Belleza, de Saviesa; sabem molt bé que això vol dir desig de Déu.

El bisbe li ha fet cap encàrrec en especial?

Fer de vicari general, que vol dir estar prop d'ell per ajudar-lo en la tasca que com a bisbe li pertoca: ensenyar, santificar i regir. També m'ha encomanat de ser el moderador de la cúria. Això vol dir procurar que aquest equip de persones que hi ha a les oficines del bisbat estiguin prou ben organitzades per a donar servei a totes les comunitats de la nostra diòcesi, per a facilitar la feina dels preveres i ajudar a fer

que l'Església particular de Vic sigui amb normalitat present en aquest territori.

Quins projectes vol encetar? Quins són els principals objectius que s'ha proposat?

Procuraré centrar el meu treball en tres eixos: la centralitat del Crist, en aquesta església diocesana concreta, i convertint la confiança recíproca en el motor de la feina.

Com juga el Sínode en el futur de la diòcesi?

El Sínode ha fet aflorar la *sinodalitat* i aquest ha de ser el motor d'aquest treball coral. Soc molt conscient que això no és fàcil; però amb serenor i amb passió ho hem d'afrontar, si és que volem ser fidels a la proposta que portem «en vasos de terrissa»: la proposta del Ressuscitat.

S'ha accentuat la manca de clergat, per falta de vocacions i per avançada edat. Com s'ha de situar el bisbat en aquest moment?

Ens pertoca a tots que sigui motiu de reflexió i també de pregària. Personalment em fa pensar aquella pregun-

ta que uns grecs fan a Felip: «Senyor, voldríem veure Jesús.» Crec que quan en les nostres comunitats es traspuï la vitalitat de Jesús, sentirem com ens diran: «Senyora, senyor... què hem de fer per a viure la proposta de Jesús?» I, com Jesús, a aquells deixebles tafa-ners de Joan els haurem de dir: «Veniu i ho veureu.» I aquest aire ens ajudarà a situar de nou el ministeri ordenat.

Jornada Diocesana de Catequesi

Dissabte 17 d'abril, de forma virtual, de 16 a 18,30h. Inscripcions: Gratuïta. Sol·licitar enllaç per a connectar-vos a la jornada a <catequesi@bisbatvic.org>.

HORARI:

16h: Salutació i pregària.

16:30: Xerrada formativa a càrrec de Mn. Jaume González-Padrós sobre la celebració de l'any litúrgic.

18:00: Materials i recursos *online* per a la catequesi en aquest temps.

18:30: Fi de la jornada.

La importància de l'acolliment en una nova època

Joan Sanglas, delegat episcopal per al Catecumenat de Vic

Fa pocs dies anunciàvem el IX Seminari d'Estudi sobre el Catecumenat. Sota el títol «El catecumenat d'infants: una oportunitat per a la família, la parròquia i l'escola», es dué a terme el dia 13 de març.

Hi pronuncià una conferència Mons. Antoni Vadell, que trobareu en el següent enllaç telemàtic: <https://youtu.be/1dC24BXMd4g>

Es constata el pas d'una situació religiosa, cultural i social de cristiandat a una situació plural, afegint-hi la pandèmia. Tot plegat ens crea certa inseguretat davant els nous reptes que té l'Església. Si ens centrem en la pastoral d'acolliment dels infants en edat escolar que no han estat batejats, el projecte pastoral és força confús, ja que ni el Ritual d'Iniciació Cristiana d'Adults ni el Codi de Dret Canònic no tenen prou en compte el procés catequètic i catecumenal que han de seguir aquests infants-adolescents.

Cal valorar l'espiritualitat que viuen de forma més o menys inconscient, però la importància de l'acompanyament familiar és imprescindible. Tots podem experimentar que, si no és per la recepció de la primera comunió, l'entorn familiar no mostra gaires inquietuds per un procés catequètic o catecumenal per als seus fills, si bé hi ha excepcions. Es constaten, doncs, uns mateixos interrogants: cal una pastoral de primer anunci tant per a les famílies que demanen

la catequesi preparatòria a l'eucaristia com per als qui demanen ser batejats en edat infantil? ¿Cal ajornar tot tipus de catequesi o procés catecumenal fins a una edat més madura, com, per exemple, els dotze anys?

L'acolliment, tant en la catequesi i com en el catecumenat, requereix un temps llarg de diàleg, progrés i compromís sense mirar la immediatesa del final (primera comunió o sagraments de la iniciació). Però d'entrada cal distingir bé què és la catequesi per a la recepció d'uns sagraments (confirmació i eucaristia) i què és un catecumenat. Aquest representa una iniciació cristiana en què el baptisme dona una dimensió més àmplia als sagraments.

Quant als ritus, per als catecúmens, tant infants com adults, l'Església posseeix una riquesa de cerimònies en què es va confirmant el progrés en la vida cristiana, en la vivència de la fe com un do de Déu. Els ritus catecumenals són un tresor per a la comunitat parroquial o cristiana, ja que, en la mesura en què es pugui, han d'inserir-se en les celebracions normals de la comunitat.

Tota persona mereix l'amor i el respecte sense cap condició, però és el candidat a integrar-se a l'Església de Déu aquell en qui hem d'esmerçar personal, temps, iniciatives i pregària comunitària.

El significat de l'ou de Pasqua

Redacció

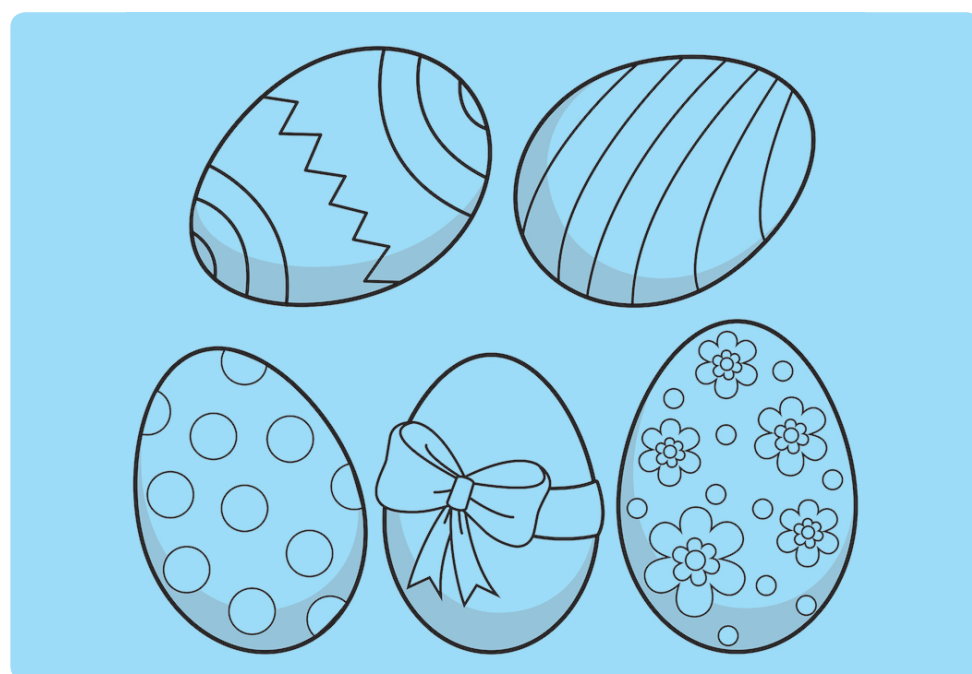
L'ou de Pasqua és una tradició molt antiga de l'Església relacionada amb la fertilitat, la resurrecció i l'esperança d'una nova vida.

A Catalunya és tradició que, per Pasqua, el padrí regali una mona de Pasqua al seu fillol. Tradicionalment, a la mona, hi havia ous durs que més endavant van passar a ser de xocolata. L'origen de l'ou de Pasqua té diferents versions, però totes coincideixen que és una tradició relacionada amb la fertilitat, la nova vida i la resurrecció.

Segons una versió, en l'Edat Mitjana, durant la Quaresma, no estava permès de menjar ous, però les gallines continuaven ponent-ne; així, doncs, al final de la Quaresma es pintaven i es regalaven els ous. L'ou simbolitzava la llosa que tancava la tomba de Crist, que es va obrir miraculosament el diumenge de Pasqua.

Segons una altra tradició, després de la mort i resurrecció de Jesús, Maria Magdalena va anar a evangelitzar al sud de França. Passant per Roma va tenir una trobada amb Tiberi, l'emperador. En aquesta visita Maria Magdalena va anunciar a Tiberi que Jesús havia ressuscitat. Tiberi, incrèdul, se'n va riure i li va dir que era tan probable que un home ressuscités com que l'ou de color blanc que en aquell moment portava a la mà Maria Magdalena es tornés de color vermell. En aquell mateix moment l'ou es tornà vermell. Encara actualment en moltes esglésies ortodoxes el dia de Pasqua regalen ous pintats de color vermell.

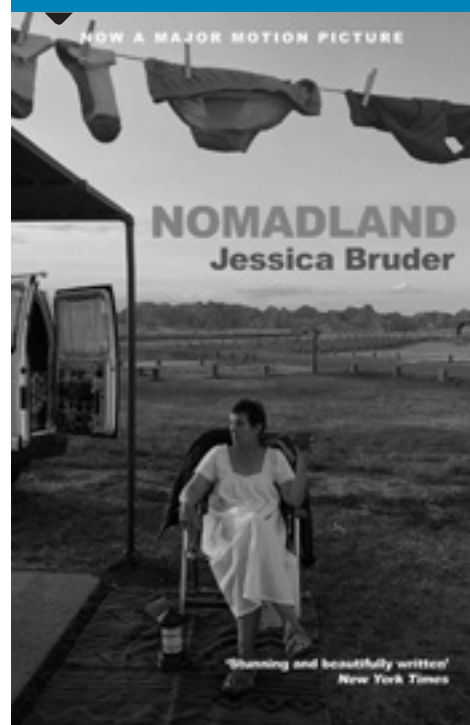
Per tant, queda clar que el més important de la mona, que petits i grans gaudim tant menjant-la, és l'ou de Pasqua.

La Pel·lícula

Nomadland

Dirigida per Chloé Zhao

EUA, 2020

Intèrprets: Frances McDormand David Strathairn.

Drama.

Una dona, després de perdre-ho tot durant la Recessió, s'embarca en un viatge cap a l'Oest americà vivint com una nòmada en una caravana. Després del col·lapse econòmic que va afectar també la seva ciutat en la zona rural de Nevada, Fern pren la seva camioneta i es posa en camí per explorar una vida fora de la societat convencional, com a nòmada moderna.

Una història de sofriment i de superació, de resistència i d'esperança.

La novetat sempre nova: Crist ha ressuscitat!

Romà Casanova, bisbe de Vic

En un món on tot sembla fluir com una successió de fets sempre esperats, el matí de Pasqua ens porta una novetat inesperada i sorprenent, que fa néixer en els qui es deixen tocar per la gràcia l'actitud d'admiració, de no saber-se'n avenir. En el decurs de la història tot es troba amb la realitat de la mort. I tot sembla com una cursa per evitar-la i no pensar-hi, perquè hom la veu com el que és, inevitable. Tot, tard o d'hora, cau en la mort i en l'oblit. Enmig d'aquesta realitat punyent i real al mateix temps, la Pasqua cristiana duu un anunci que trenca la inexorabilitat de la mort: Jesús ha ressuscitat.

L'única resposta a les qüestions profundes del cor de tota persona és Jesús mort i ressuscitat.

Aquesta és la novetat sempre nova de l'anunci de Pasqua: solament si Jesús ha ressuscitat ha succeït quelcom veritablement nou que canvia el món i la situació de l'home. L'única resposta a les qüestions profundes del cor de tota persona és Jesús mort i ressuscitat. No solament el qui viu per sempre, sinó el qui va morir i ara viu per sempre més. És el que ens diu l'Església en el concili Vaticà II: «Per Crist i en Crist s'il·lumina l'enigma del dolor i de la mort, enigma que, fora del seu Evangeli, ens aclapara. Crist ressuscità, destruint la mort amb la seva mort, i ens donà la vida, a fi que fills en el Fill, clamem en l'Esperit: Abbà, Pare» (GS, 22).

Aquesta novetat sempre nova es va obrir camí en aquell matí del primer dia de la setmana, després dels tràgics esdeveniments del divendres de la passió i mort de Jesús. En aquell dia Crist va esdevenir la nostra Pasqua, fent el seu «pas» de la mort a la vida. Perquè els qui es deixen

sorprendre per ell, com les dones i els apòstols en aquell jorn de corredisses i trobaments, fan també el seu «pas» de la mort a la vida. Ja no estem dominats per la por de la mort; aquesta ha estat vençuda pel qui és la Vida. La mort no té pas la darrera paraula, perquè l'Amor és més fort que la mort.

L'esdeveniment de Crist ressuscitat, des del punt de vista històric, com diu Benet XVI, «és poc cridaner, és la llavor més petita de la història». S'hi fa realitat l'ensenyament de Jesús quan diu que el Regne de Déu és com el petitíssim gra de mostassa (cf. Mt 13,31-32). Solament resta el sepulcre buit i el testimoniatge dels qui es van trobar amb el ressuscitat. Però, des d'aquell matí, no ha deixat de ressonar per a ser acollida per tants i tants cors, perquè no hi ha ningú que pugui ofegar la nova sempre novella: Crist ha ressuscitat!

